

ΕΝΑ ΚΥΘΡΕΩΤΙΚΟ ΔΙΣΤΙΧΟ

"Ετυχε νά βρεθῶ τελευταία σὲ γιορτάσιμο γλέντι. Ἐνας δουλευτῆς τῆς γῆς πάντρευε τὴν κόρη του καὶ κάλεσε φίλους, γνωστούς καὶ συγγενεῖς νά μετᾶσχον στὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν του. Τὸ βιολί καὶ τὸ λαγοῦτο μὲ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο ἔδινε τὸ γνωστὸ χαρούμενο τόνο καὶ τὸ μέτρο τῆς χαρᾶς.

Φούντωσε τὸ γλέντι, χόρευε τ' ἀντρόγυνο κι ἄρχισαν τὰ τσιαττιστά. Ἐνάμεσά τους ἀκούστηκε καὶ τοῦτο.

Οὔλλοι οἱ τόποι τζιὰν χαθεῦ
Τζυρκά μου μὴ κακό σου,
γιατ' ἔππεσα στ' ἀγκάλια σου
τζιαὶ ἤπια τὸ νερό σου.

"Ενας νοσταλγὸς ἐπισκέπτης τῆς Κυθρέας, τὸ τραγουδοῦσε μὲ γλυκειὰ φωνή, γιομάτη πόνο. Στὸ ἄκουσμά του ποικίλα συναισθήματα πλημύρησαν τὴν καρδιά μου ποὺ τὰ ὀλοκλήρωσε ἕνα δάκρυ:

Καὶ σκέφτηκα τοῦτο:

Τζυρκά μου ποὺ μ' ἀνάγισσες
στὰ ξακουστά σου κάλλη
πότ' ἐν νά δώσει ὁ Θεός
τζιαὶ πάλε νά ξιναθρεθῶ,
νά γύρω νά ποτζιομηθῶ
στὴ δροσερῇ σ' ἀγκάλῃ;

Δὲν ξέρω ἂν πραγματικὰ ἀκούστηκε ἀπάντηση. Μοῦ φάνηκε ὅμως πὼς μοῦ δόθηκε κι ἦτανε τούτη:

"Ἄν μ' ἀγαπήσετε πολλὰ
ὁ γρόνος ἐν νεν μακρυὰ
ἐν τζιαὶ ξιχάσετε τὸ δρόμο
μὲ τὴν ἀγάπη ζωντανή,
τούτη τζιαὶ μόνο σᾶς κανεῖ
γιὰ νάβρετε τὸν τρόπο.

Τώρα πιστεύω πὼς τὴν ἄκουσα πραγματικά.

Γ. ΚΟΚΗΣ